

τά βλέφαρα στεγνά, με την ψυχή διπλωμένη στο σώμα, με το δάχτυλο της σιωπής στα χείλη. Όσοι πονούν, όσοι θλίβονται, ξαίρουν ν' αγρικούνε την προσευχή του Παντός και να σέβονται τη μυστική λειτουργία.

Τίποτ' άλλο. Ένα δάχτυλο, σε δυο σφραγισμένα χείλη, επιβάλλει σιωπή.

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Συλλογιέμαι τ' άκρογιάλια που με δεχτήκανε στην ξαίθρι άγκαλιά τους, τα βουνη που με θεράπευαν με τον καθήριο άγέρα τους, τα μεσημεριάτικα δάση με την άπεραντη σιγαλιά και τον ήσκιό τους, τα ρέματα και τους κάμπους, τις άγριες θάλασσες και τα γαληνεμένα νησιά. Όλα τα συλλογιέμαι και για όλα πονώ. Και μόνο δε θέλω στιγμή να φέρνω στη σκέψη μου πως είμαι άνθρωπος κ' εγώ και μεγάλωσα μες στους ανθρώπους.

Θάθελα νάμαι το έλατι τ' άγέραστο ψηλά στην κορφή του βουνού. Ν' άνοιγω τα χέρια μου σαν δυο κλαδιά σταυρωτά και ν' άγκαλιάζω τον ήλιο σά βγαίνει, και να ρουφώ τις άχτίδες του σά φίλτρο ζωής. Θάθελα νάμαι το κλειδί το βαϊμένο σε μιάν άγρια πόρα. Και το δέντρο του κάμπου νάμαι, το λιγνό κυπαρίσσι κι ό,τι άλλο άπ' τον άψυχο κόσμο. Μιά βάρκα σιμά στ' άκρογιάλι άραγμένη, ένα δαρμένο πλεούμενο καταμοσισ του πελάγου. Κι άντι να τραγουδω τον πόνο μου εγώ, θάθελα νάμαι ή γλυκιά φλογέρα ενός λεβέντη τσοπάνου να λέει στ' άπόσκια τον καημό και το ντέρει του.

"Αχ! όλα τα συλλογιέμαι τα παλιά και θάθελα νάμαι το δέντρο, ή βάρκα, ό ήσκιος άπ' τον άψυχο κόσμο. Το μόνο που δε θέλω νάμαι κι όμως το φέρνω πάντα στη σκέψη μου είναι πως είμαι άνθρωπος κ' εγώ και μεγάλωσα μες στους ανθρώπους.

ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΕΙΚΟΝΙΣΜΑ ΣΟΥ

Στο σαπισμένο τοίχο καρφωμένο
άκόμα μένει εκεί το εικόνισμά σου,
πάντα με το χαμόγελο έλωμένο
στα ώχρα τα χείλη σου και στη ματιά σου.

Στην κάμαρά μου έδω την κρύα την άδεια
ή θλίψ' ύφίρει γύρω μιθρα δίχτυα,
και στα πυκνά που απλώνονται σκοτάδια,
κράζουν οι γκιώνηδες τα μεσονύχτια.

"Απ' έξω άπό τα τζάμια, στο χειμώνα
και στού βοριά τη μανιασμένη λύσσα
σαλεύουνε μακριά στον καλαμιώνα
και λιγάνε τα μαύρα κυπαρίσσι.

Στη στέγη μου οι χοντρές άκούω σταγόνες
της βροχής θλιβερά να κροταλίζουν,
τον ουρανό σπαθίζουν δυο άλκυόνες,
τα πουλιά φοβισμένα φτερουγίζουν.

Έδω στην κρύα την άδεια κάμαρά μου
που τα φτερά του ό πόνος μου τεντώνει,
ή ζωγραφιά σου, μόνη συντροφιά μου,
στης ζωής την τρικυμία πως με φτερώνει!

Τα ώραία σου τα μάτια ως με κοιτάζουν
με το πλάνο τδολογικό τους βλέμα,
για μακρινά ταξίδια λές με κράζουν
που είν' όνειρο ή ζωή και μέγα ψέμα

Τα χείλια σου σαν να σαλεύουν κάτι,
κάτι για να μου ειπουνε ξεχασμένο,
κάπια παλιά ιστορία, κάπια φευγάτη
χαρά, κάπιον καημόν αγαπημένο.

Για κάπια δειλινά που σιγοβήσαν...
γι' άκρογιαλιές, για δέντρα, για λουλούδια
κάπιες νυχτιές που άστέρια μας φωτίσαν,
κάπια θλιμένα μακρινά τραγούδια!...

... "Αχ! δε μιλάς το στόμα σφραγισμένο
και σά σπαθιά και σά φωτιά ή ματιά σου...
στο μουχλιασμένο τοίχο καρφωμένο
άκόμα μένει εκεί το εικονισμά σου.

Σαρή Καβακιά Ντάγ 1922

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

M. ΛΕΡΜΑΝΤΩΦ

Η Ζ Ω Η

Θλίψη και πλήξη μά κανείς το χέρι να μου δώσει
Στης ψυχικής μου δυστυχίας τις μαύρες τίς στιγμές
"Επιθυμιά, τί τ' όφελος μ' όνειρα κι άν σε ζώση.
Περνούν τα χρονί' άγύριστα κ' ό μέρες φτερωτές.

Μά ν' αγαπά κανείς, και ποιό; μικρή άγάπη άνάξια
Και της άγάπης τον άνθό μαράνιει ό καιρός.
Στη χρονοκέντητη ψυχή έλωσαν τα μετάρια
Και όι χαρές, τα βάσανα είναι κι αυτά καπνός.

Θέλεις το πάθος μά κι αυτού ή γλυκερή άρρώστεια
Μπρός στη φωνή του λογισμού θά φύγη, θά χαθή,
Και της σειρήνας της ζωής μην άγρικάς τα έόρκια
Τότες θά δής πως άνοστο άστείο είναι κι αυτή.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ